

Suppleanter; men om det Antal af Suppleanter, der skal vælges af Landssthinget, skal være 3 eller 4 er mindre afgjort; man kan med Ligesaa god Høie stemme for det ene som for det andet. Det, der har bevæget Udvalget, er den Betragtning, at det overmaade let kan skee; at Retten kan blive incomplet, og at de Landssthingsmænd, der ere nærmest til at træde ind i Rigsretten, ere langt borte eller forhindrede fra at komme tilstede. Hvad Udvalgets Forslag angaaer, at der ogsaa skulde vælges Suppleanter af Høiesteret, er det, fordi man har villet holde sig til det Princip, at Rigsrettens Medlemmer ikke skulde udvælges for nogen enkelt Sag, men skulde være forud valgt dertil. Skal dette være Tilfældet, da opnaages det kun ufuldkomment, naar der ikke forud ere bestemte Suppleanter, og man veed, hvem der skal indtræde i det Tilfælde, som overmaade let kan indtræffe, at en af de fortrinnsviis udvalgte Medlemmer er forhindret fra at møde. Valgene betyde forresten i Gjerningen ikke meget, fordi Høiesteret kun bestaaer af 13 Medlemmer og 8 skulle vælges, saa der kun er et lidet Antal, af hvilke der skal vælges. Hvad nu Spørgsmaalet angaaer, om de Mænd, som have Ordre til at møde i Høiesteret, naar deres Tjeneste er fornøden af Mangel paa ordinaire Tilforordnede, om de ogsaa kunne træde ind i Rigsretten, har man taget Hensyn til, at det kan være nødvendigt at benytte disse. Saalænge der er Medlemmer af Høiesterets faste Medlemmer, som kunne bruges til at completere Rigsretten, skulle de bruges; men det Tilfælde kan let indtræde, at dette Tal kan blive utilstrækkeligt. Der kan være flere af Høiesterets Medlemmer, som tillige ere Landssthingsmænd og ere valgte i denne Egenskab, hvorved det Antal Medlemmer, Høiesteret har at disponere over, bliver indskrænket, og ligeledes kan det være, at Noget for længere Tid er forhindret ved Sygdom, Noget som, da Retten for største Delen bestaaer af ældre Mænd, let kan skee og ofte virkelig skeer. Ugeledes kan En eller Anden paa Grund af Slægtskab eller andre deslige Aarsager være ude af Stand til at beklæde Retten. Dersom nu det Tilfælde indtræffer, at der ikke er det tilstrækkelige Antal Medlemmer i Høiesteret til at fuldstændiggjøre Rigsretten, er det nødven-

digt, at man benytter Andres Tjeneste dertil, ellers skulde Kongen udnævne en Høiesteretsassessor blot for at tage Sæde i Rigsretten, og det synes fra enhver Side at være betænkeligere. Jeg maa tillade mig at bemærke, at de Mænd, som ere i det omhandlede Tilfælde, ere størstedels Mænd, som før have været Medlemmer af Høiesteret, altsaa have alle de Egenskaber, som udfordres til at være Medlemmer af samme, men senere ere gaaede over i andre Stillinger. Der er saagodt som ingen Undtagelse deraf, uden for de juridiske Professorer, som ordentligviis blive beordrede til at yde denne Tjeneste ved Høiesteret, uden forhen at have fungeret ved samme. Jeg troer altsaa, at de ikke kunne mangle de fornødne Garantier. Naar det er bemærket, at de kunne have andre Embeder, med Hensyn til hvilke de ere Affædigelse underkastede, skal jeg blot bemærke, at det selsamme kan finde Sted med Landssthingsmænd. Landssthingsmænd kunne være Embedsmænd, som ere i en saadan Embedsstilling, at de kunne blive affædigede. Saaledes troer jeg ikke, at der er nogen tilstrækkelig Grund til at afvige fra det i saa Henseende stillede Forslag, men forsaavidt man skulde finde Betænkelse derved, maa man tage under Overveelse, hvad man vil sætte iftedetfor, hvorledes man vil have Rigsretten fuldstændiggjort, hvis der ikke skulde være det fornødne Antal af Høiesteretstilforordnede.

Trefchow: Ved Betragtning af de stillede Vædringsforslag forekommer det mig, som om man er gaaet ud fra den Forudsætning fra begge Sider, hvorfra forskellige Meninger ere fremsatte, som om en Sag allerede var anlagt enten efter Foranstaltning af Folkethinget eller efter Foranstaltning af Regjeringen, og at Regjeringen havde fundet sig foranlediget til at opløse enten hele Rigsdagen eller Landssthinget, for at der kunde komme et andet Element ind i Landssthinget, og som Følge deraf ogsaa Rigsretten blive en anden, end den hidtil havde været. Hvorvidt nu dette bør søges forebygget, vil jeg ikke her for Tiden berøre; men jeg maa tillade mig, i Anledning af Fortolkningen af den 72de Paragraph af Grundloven, at gjøre opmærksom